

บทที่ ๖

ประตูลเวลา ที่เรือนปีศาจ

ตอนที่ ๑๗

การมาเยือน

ของมนุษย์นอกจักรวาล

ทุกคนถือวิสาสะ เข้าไปในตึกตึกถึ้นนั้น ช้างใน
มีด ลังซ์เตรียมจุดไฟ จากหินไฟประติษฐ์ ที่นำติด
ตัวมา กับเศษผ้าเก่าๆ ความชื้น เป็นอุปสรรคใน
การก่อไฟ แต่ก็ไม่เกิความพยายาม ก่อนที่ทุกคน
จะทนนาวไม่ไหว เศษผ้าก็ถูกจุดขึ้น พอให้ความ
สว่างลงๆ เค็อมองเห็น ตะเกียงเก่าใบหนึ่ง
วางอยู่บนหิ้งที่อยู่ติดกับเสากลางบ้าน เธอคว้ามัน
ลงมา รีบเทไขน้ำมันลงไปพอเป็นเชื้อเพลิง และมัน
ก็ถูกจุดขึ้น พอให้มองเห็นว่าข้างในมีอะไร อย่าง
น้อยก็ไม่ต้องเผชิญกับสัตว์มีพิษ ที่อาจหลบซ่อน
อยู่ข้างใน

หลังจากจัดวางสัมภาระแล้ว จาอู กวาด
สายตาดำรวจไปรอบๆ ห้องโถงใหญ่ มันเห็นตึก
เก่าแก่ที่ถูกทิ้งร้าง หลอดไฟ ปลั๊กไฟ สายไฟฟ้าถูก
รื้อทิ้ง พื้นและผนัง ก่อด้วยอิฐโบราณ ที่มีอายุไม่

น้อยกว่าร้อยปี เพดานค่อนข้างสูง เลอะและเชอะ
ด้วยรอยแยกของซีเมนต์ ประตูและหน้าต่าง ทำ
จากแผ่นไม้ที่มีอายุใกล้เคียงกับผนังอิฐ ไม่มี
ผ้าม่าน มองเห็นกระจกช่องแสงใต้ถุน ซึ่งดู
เก่าแก่ไม่แพ้กัน เชอะไปด้วยคราบสนิม ใจกลาง
ห้อง มีโตะตัวใหญ่วางอยู่ โชคดีที่ข้างๆ นั้น มี
เตียงไม้ตัวใหญ่วางอยู่ มีชั้นวางของอยู่ใกล้ๆ ทำ
หน้าที่คั่นพื้นที่ส่วนหน้าสำหรับรับแขก กับส่วน
หลังที่เป็นราวบันไดเหล็กขึ้นไปชั้นบน ข้าวของใน
ชั้นวาง ดูเป็นของโบราณที่มีค่า มีฝุ่นและหยากไย่
เกาะอยู่เล็กน้อย แสดงว่าบ้านหลังนี้ ถูกทิ้งร้างไว้
เมื่อไม่นานมานี้เอง

ข้างห้องโถง มีเตาผิงไฟ อยู่หนึ่งเตา เก้าอี้หนัง
โทรมๆ สามตัว วางนอนอยู่หน้าเตาผิง จากดู เดิน
สำรวจต่อไปจนถึงด้านหลังของห้อง ที่อยู่ไม่ห่าง
จากบันไดสำหรับขึ้นไปชั้นบน พบตู้ไม้เก่าๆ ใบ
ใหญ่ มันน่าจะเก็บอะไรสักอย่างไว้ข้างใน ที่พอจะ
เป็นประโยชน์ได้บ้าง จากดู เปิดมันออกมาช้าๆ
พร้อมกลิ่นอับๆ ลอยโชยออกมา เขาเตาถูกต้อง
ข้างในมีเสื้อผ้าเก่าๆ ที่ถูกใช้มาแล้วหลายครั้ง วาง
ทับซ้อนกันอย่างระเกะระกะ อยู่ชั้นบนของตู้ ส่วน
อีกสองชั้นถัดลงไป เป็นผ้าห่ม ที่นอน

“ดีเลย กำลังหนาวๆ อยู่พอดี” พวกเด็กๆ
คิด

จากุเรียกสมาชิกมาช่วยกันดูสิ่งนี้ ทุกคนก็
พอใจ และคิดว่าพวกเขาช่างโชคดี ดีกว่าต้องติด
ฝนอยู่ข้างนอก

เวลาผ่านไปครู่ใหญ่ เตาดึงถุกก้อขึ้น ทุกคน
มานั่งล้อมวงกินอาหารที่เหลือจากเมื่อวาน พอ
ประทังความหิวไปก่อน สังข์ เอื้อย โสณน้อย สวม
เสื้อผ้าชุดดำล่องตัวใหญ่ มีรอยปะผุเต็มไปหมด
และมีกลิ่นเหม็นสาป แต่พวกเขาก็ทนได้ กลิ่นมัน
แรงกว่าเสื้อผ้าของเคน แต่ก็ยังดีกว่าไม่มีได้

“ฮึดเชี่ย!”

โสณน้อยจามเสียงดัง พร้อมกับทำหน้าย่นๆ
จุกอยู่ๆ ไม่รู้ว่าเพราะทนกลิ่นนั้นไม่ไหว หรือ
เพราะสาเหตุอื่น

“ใส่ไปเถอะน่า ดีกว่าไม่มี” สังข์ ปลอบใจ โสณ
น้อย “พุงนี้ รอจนกว่าผ้าจะแห้ง ก็เปลี่ยนได้
แล้ว”

“ฝนยังไม่หายสนิทเลย พุงนี้จะแห้งทันหรือ”
โสณน้อย เริ่มเป็นกังวล “เราหนาวจังเลย”

“ยังไง ก็ต้องรอ เสื้อผ้าของพวกเราเปียกหมด ลำพังเตาผิงนี้ แห้งไม่ทันหรอก แค่อุ่น ก็ไม่รู้ว่า จะถึงครึ่งคืนหรือเปล่านั้นก็ยังไม่รู้” สังข์ พูดด้วยความ กังวล

ทุกคนยังกินไม่อิ่ม พลัง! ก็มีเสียงครางดัง บลวกๆ! ซลุกซลักๆ! เหมือนน้ำไหลออกจากท่อ ทุกคนหยุดเคี้ยวคำข้าว เสียงนั้นหายไป ลักครู่ ก็ตั้งขึ้นอีก มีหยดน้ำหล่นแหมะ ลงมาถูกที่ปลาย จมูกของจางู เขาเงยหน้ามองขึ้นไปบนเพดาน มันมีน้ำหยดลงมาจริงๆ

“เราจะไปดู” จางู บอก

“ข้างบนเนี่ยนะ?” สังข์ ถามให้แน่ใจ ขณะมองไปชั้นบนของห้อง จางูพยักหน้า

“หลังคารั่ว ไม่ต้องไปดูก็ได้” โสณน้อย ว่า

แต่จางู มีหน้าที่รักษาความปลอดภัย เขา จำเป็นจะต้องขึ้นไปดู เพื่อให้แน่ใจว่า คีบนี้ เต็มๆ จะปลอดภัย จางูคว้าตะเกียงถือไว้ในมือ เดินไปที่ บันได มาตาเดินตามไปอย่างระมัดระวัง สังข์ก็ ออยากรู้เหมือนกันว่า ข้างบนนั้นมีอะไร ที่จะมา ก่อกรวนการหลับนอนคืนนี้อีกหรือไม่ จึงควรมีคพก

ติดตัว ตามไปอีกคน คงปล่อยให้ โสณน้อยกับ
เคื้อย นั่งอยู่หน้าเตาผิง มีชูและอังอยู่เป็นเพื่อน

ราวบันไดเหล็ก มันเก่ามาก สนิมเกรอะกรัง
และขึ้น พวกเขาพากันเดินขึ้นไป ตามแสงไฟ
เท่าที่มันส่องไปถึง เสียงกร๊อบแกร็บของพื้นบันได
ชวนหวาดเสียว ไม่รู้ว่ามันจะพังลงไปหรือไม่ แต่
ทุกอย่างก็ผ่านไปด้วยดี จากคู มาลา ดั้งซี่ ยืนเกาะ
กลุ่ม ลสำรวจห้องชั้นบน มันเป็นห้องโถงขนาดใหญ่
ใหญ่นัก แต่อะไรกันนี้! คงมีคนเสียชีวิตแน่ๆ ที่ชน
เอาชดลวดทองแดงมากมาย มาวางกองสุมกัน
เป็นชยะไว้บนนี้ รอบกองชดลวด มีแผ่นไม้ขนาด
เท่าบานประตูบานใหญ่ ๓ แผ่น วางตั้งฉากกับ
พื้นห้อง หันด้านหนึ่ง เข้าหากองชดลวด บนหน้า
กระดาน มีกระจกเงาหลายขนาด แปะติดซ้อนทับ
กันจนเต็มด้าน แต่อีกด้านหนึ่งของแผ่นไม้ มี
สายไฟเส้นเล็กๆ โผล่ออกมาเต็มไปหมด มันถูก
รวบเป็นเส้นเดียวกัน ขนาดท่อนแขน โยงไป
เชื่อมต่อกับแผ่นไม้ อีกสองแผ่น ที่ถูกจัดวางใน
ลักษณะเดียวกัน ในตำแหน่งจุดมุมของ
สามเหลี่ยมด้านเท่า

“ต้องมีคน ตั้งใจทำแบบนี้ มันทำไปเพื่อ
อะไร?” ทุกคน น่าจะคิดเห็นตรงกัน

จาก มาลา และ สังข์ เดินสำรวจไปรอบๆ ห้องอีกครั้ง หน้าต่างสองด้านที่อยู่ตรงข้ามกัน ถูก ปิดด้วยผ้าม่านเก่าๆ ข้างนอกฝนหยุดตกแล้ว คงเหลือแต่ลมพัดซู่ๆ จาก กับ มาลา เดินไปที่ หน้าต่างคนละด้าน เลิกผ้าม่านขึ้นดู

“หน้าต่างถูกปิดหมดทุกบาน แล้วเสียงเมื่อตะกี้ มันมาจากไหนล่ะ?” สังข์ ถามแบบไม่ต้องการ คำตอบ

ฝนหยุดตกแล้ว มีสิ่งหนึ่งข้างนอก เคลื่อน ผ่านหน้าต่างไป ชูหันไปมองเจ้าสิ่งประหลาดนั้น เสียง ซวบ! แกล่ก! ๆ ๆ ดังขึ้น เขาหันไปที่ หน้าต่างอีกด้านหนึ่งของห้อง ซึ่งเป็นที่มาของ เสียง

“อะไรเหรอ?” โสณน้อยกระซิบถาม พร้อมกับ ห่อผ้าห่มเข้ากับตัว ชูของบางอย่างไว้ในมือ

เอื่อย ค่อยๆ เอื่อยไปคว้ามือมาถือไว้ เภา คำๆ และเสียงที่อยู่ข้างนอก เริ่มปรากฏถี่ขึ้น มัน เคลื่อนไหวไม่เรื้อนักร ไม่อาจคาดเดาได้ว่า เป็นคน หรือสัตว์ ใบหน้าของมันตัวหนึ่ง เฉียดเข้ามาใกล้ หน้าต่าง บานที่มีตะเกียงแขวนอยู่ เพียงแค่วูบ แล้วหายไป เพียงแค่แวบเดียว เอื่อย ก็พอลอดเขา

ขนาดของมันได้ แม้จะไม่รู้ว่า มันคืออะไร มันสูง
พอๆ กับคน คลุมหัวด้วยผ้าดำ

เอื่อยผะตักใจ เมื่อเห็นมือของมันตะกายที่
หน้าต่างซ้ายๆ

“เอื่อย คนหรือผี?” โสณน้อย กระจิบถามอีก

“ไม่รู้”

ข้างนอกตึก กระแสลมยังแรงอยู่ เกิดสายฟ้า
แลบสองสามครั้ง ตามด้วยเสียงฟ้าคำรามเบาๆ
สังข์ สังเกตว่าสายฟ้าแลบ มันมาถี่ขึ้นเรื่อยๆ
เด่นมาจากทุกทิศทาง แล้วมารวมกัน ประกาย
ไฟฟ้า ซัดสายไปมา รอบๆ ตัวตึก แล่นมาชน
กระจกหน้าต่าง ตกกระจาย ปล่อยให้ลมฝนกลุ่ม
หนึ่ง พัดวูบเข้ามาในห้อง ม่านหน้าต่าง ปลิวตาม
แรงลม หลีกให้ละอองฝน ที่กระเซ็นเข้ามา
กระเด็นไปถูกชดลวด แสงไฟจากตะเกียงก็ดับวูบ
ลงเพราะแรงลม ทันใดนั้น! กลไกบางอย่างเริ่มทำ
งาน เสียงคราง บลวกๆ! ดังขึ้น จากอุ้งมือไฟ
ขึ้นมาอีกครั้ง กองชดลวดเริ่มขยับเหมือนมันมี
ชีวิต พวกมันกำลังจัดเรียงตัวเอง พื้นบ้านเริ่มสั่น
ไหว สังข์ จากู และมาลา ขยับมารวมกัน ฝ้า
สังเกตกองชดลวด เพื่อบอกว่า อะไรมันซ่อนอยู่ใน

นั่นกันแน่! พื้นบ้านถูกเขย่ามากขึ้น เหมือนจะพัง
บ้านทั้งหลัง

“ปัง! ๆ ๆ”

เสียงประตู ทุกทุบ บ้านทั้งหลังไหวสะเทือน
โศกน้อย เอื่อย และ ชู เขยิบเข้ามาชิดกัน อาวุธ
เตรียมพร้อม

“เกิดอะไรขึ้นนี่?” เอื่อย พูดยกับตัวเอง และเริ่ม
หวั่นใจ กับพวกที่อยู่ข้างบน

ขดลวดเคลื่อนไหวไปมา เหมือนฝูงงูเลื้อยรัด
พันสิ่งที่อยู่ข้างในนั้น จนเป็นก้อนกลม พื้นห้องก็
สั่นสะเทือนมากขึ้นเหมือนตึกจะพัง ความกลัว ปก
คลุมไปทั่วห้อง และบีบคั้นเข้ามา จนเกือบทำให้
คนทั้งสามสติแตก แต่มีสิ่งเดียว ที่ทำให้พวกเขา
เกาะกลุ่มกันอยู่ได้ คือ ความกล้า จากอุชตะเกียงให้
สูงขึ้น พลัน! ก็บังเกิดประกายไฟประหลาด ค่อยๆ
ซัดสายออกมาจากกองขดลวด มากขึ้น มากขึ้น

สัตว์ประหลาดที่อยู่ข้างนอก เพิ่มจำนวนมาก
ขึ้น โศกน้อย เอื่อย และ ชู ขยับถอยจนหลังไปชน
กับสัณฐานที่วางอยู่ ชู ยื่นมือไปที่กระเป๋าสัณฐาน
เพื่อจะหาอาวุธ จังหวะเดียวกันนั้น แต่สายตาของ

ชู ก็มีอาการแปลกๆ เมื่อเขามองเห็น ซองหนึ่งสีดำ วางอยู่ในกระเป๋าของสังข์

“แสงไฟ มันเห็นแสงไฟ ดับไฟเดี๋ยวนี้” เคี้ยวกระซิบลัง

ทั้ง ๓ คน ช่วยกันดับไฟในเตาผิง และไฟตะเกียง

แรงสั่นสะเทือนของตัวบ้าน มากพอที่จะฉีกแผ่นเพดานห้อง หลุดเป็นชิ้นๆ หล่นมาถูกตะเกียงที่จาดูถืออยู่ พรีบ! ทุกอย่างมีคสนิทในทันทีอีกครั้ง ซดลวดหยดเคลื่อนไหว ประกายไฟในกองซดลวดก็หายไปด้วย แรงเขย่าตัวบ้าน เริ่มเบาลง ๆ และหายไปในที่สุด

เงามืดที่อยู่ภายนอกตัวบ้าน ก็เริ่มทยอยหายไป ๆ

จาดู สังข์ และ มาลา ปิดม่านหน้าต่างไว้เหมือนเดิม ก่อนจะพากันลงมาจากชั้นบน อย่างยากลำบาก และมายืนรวมกันที่บริเวณกลางห้องโถง หัวใจที่เต้นถี่ก็เริ่มสู่ภาวะปกติ ทุกคนถอนหายใจ แต่ไม่มีใครปริปากถามว่ามันเกิดอะไรขึ้น จาดูให้สัญญาณ ทุกคนเข้านอน ท่ามกลางความมืดมิดของห้อง จากเหตุการณ์เมื่อครู่ คืบนี้พวก

เราจะปลอดภัย ถ้าไม่จุดไฟต่อเจ้าพวกสัตว์ปีก
ข้างนอกนั้น

อ่านตอนต่อไป ตอนที่ ๒๐ ระยะเวลา ของพวกเอเดียน
กลับไป ที่ เว็บบุชมชน คนคิดดี

<http://www.igoodmedia.net/index.html?#hwh>